

Caracterul lui Dumnezeu – subiect major la Minneapolis

3 iunie 2004

Gili Cârstea

Mulți se întrebă ce legătură există între solia 1888 și caracterul lui Dumnezeu. O cercetare atentă a manuscriselor 1888 descoperă mai multe lucruri interesante: 1) descoperirea soliei foarte prețioase a început cu dilema veche de când marea controversă – „Atunci, de ce legea?” 2) subiectul a fost deturnat de mai marii noștri pe o linie moartă – „Care lege?” 3) EGW nu s-a lăsat amăgită de manevra lui Satana, numind cu insistență solia ca fiind despre „neprihănirea lui Hristos” și 4) ea a identificat solia ca fiind începutul mării strigări.

Dar cel mai interesant lucru este faptul că, deși ea nu a participat la prezentarea soliei decât ca un spectator fascinat și plin de entuziasm (martori oculari povestesc despre ea, stând pe primul rând, aplecată în față, ascultând atentă prezentările lui Waggoner și rostind din când în când: „Fraților, aici este mare lumină”) predicile ei de la acea sesiune abundă de apeluri către cunoașterea caracterului lui Dumnezeu. Iată câteva pasaje:

„Cum îl putem înțelege pe Dumnezeu? Cum îl putem cunoaște pe Tatăl nostru? Noi trebuie să-L strigăm cu numele drag de Tată. Cum vom reuși să-L cunoaștem pe El și puterea dragostei Sale?”

Tot universul privea cu profund interes. De ce? Între puterea întunericului și Prințul luminii urma să se dea marea bătălie. Satana lucra permanent să-și consolideze puterea. În ce consta puterea lui? El afirma că este prințul acestei lumi și își exercita puterea asupra locuitorilor lumii. El exercita această putere într-un asemenea mod măiastru, astfel ca oamenii să nu îl poată recunoaște pe Dumnezeu. El dorea ca fiii oamenilor să capete o asemenea imagine despre lucrarea lui, încât să fie fascinați de puterea lui. Făcând așa, el așeza permanent pe Dumnezeu într-o lumină greșită. El îl prezenta ca fiind un Dumnezeu nedrept, lipsit de milă. El agita permanent mințile așa ca ei să aibă o imagine incorectă despre Dumnezeu” (1888 Materials 75).

De ce oare nu a vorbit ea despre neprihănirea prin credință – doar aceasta era solia – ci a insistat așa de mult pe caracterul lui Dumnezeu? Ne vine greu să credem că a fost o întâmplare. Noi credem că, în acest moment crucial, Duhul Sfânt confirma că avem nevoie să înțelegem că neprihănirea lui Hristos este același lucru cu caracterul lui Dumnezeu revelat în

trup. Aceasta era ultima lumină a harului vindecător pe care biserica trebuia să o cunoască înainte de ștergerea păcatelor.

Ea continuă astfel pasajul de mai sus:

„Cum putea Dumnezeu să fie prezentat corect în fața lumii? Cum Se putea face El cunoscut ca fiind un Dumnezeu al dragostei, plin de îndurare, amabilitate și milă? Cum putea lumea să afle acest lucru? Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, iar El urma să prezinte lumii caracterul lui Dumnezeu.”